

1

Olyan rímeket keresek, mint a kevés
a szerelemhez a szeretkezés, azt hiszem,
pontosan idéztem,
ha nem,
hát enyém a rím.

2

„Igen, igen, főleg ilyen esőben!” – mondtad a múltkor, már miután esemesben rég szét- meg lebeszéltük annak rendje s módja satöbbi (hely meg időpont), mindketten szép lassan indultunk neki, mondván, várjon a másik, hogyha vámia kell egyikünknek, így megy ez évek (öt-hat, esetleg hét felé) múltán, ördögi önzés kedves válfaja ez, azt hiszem; tétova szellőből szakadó kékes zuhatag lett, csúf volt, később szépnek láttam (így megy ez évek...), aszfaltzajba vegyült még messzi kutyák ugatása, furcsálltam, hogy némelyik, ámbár messze van, olybá tűnik egészen, mintha csak néhány háznyira volna, hangjukat egyre tisztább s baljós körvonalakban tárta elém az az este – ez most képileg is túl, hogy mondjam, költői lett, magyaráznom azonban nem kell, gondolom, azt, hogy akkor, abban a kényes helyzetben nem éppen hexameterek által szidtam, persze halkán, az összes ebét a világnak, s szintúgy minden gazdit is – azt miután kiderült, hogy egynémely kutya sajnos az utcán tölti az éjjelt, engem, hogy konkrét legyek, éppen egy szomorúan s éhesen, úgy vettem észre, meg némi haraggal morgó rottweiler győzött meg súlyos érveivel, hogy legjobb volna módosítani kezdeti tervem, s mintha csak – ’oppá! – otthon hagytam volna az ernyőm, nem túl gyors, ámbátor bátor mozdulatokkal visszafelé, majd balra – ah, gyűlölt kerülőút! –, így történt, hogy késtem végül, s persze te lettél az, ki várt az esőben (szépnek láttad, amit még csúfnak láttam éveikig – hát így ünnepe a várás!); csók, ölelés nuku, dörgő átkok, a kurva...! meg így-úgy, plusz az eső, és főleg az, hogy „minek a francnak kell kint hagyni egy akkora bestiát?!” – erre a dühtől torz kitérésre mondtad válaszul – áldalak érte – azt a néhány kezdeti szót, és mint aki tényleg őt sajnálja, hozzátetted – arcod alatt már megbújt, készült visszavonhatatlanul diadalmad tündöklő koronája: mentő s áruló mosolyod –, hogy „Ó, szegény kutya!”, s végül is ekkor tört ki belőlünk az, mi ha – mint levegő szaladáskor – bennreked egyszer, szúr, de mégis élni hagy – áldott szép röhögés, és mintha évek választottak volna dühömtől el, felhőtlenül álltam a hús, kékes zuhatagban, szépnek láttuk, belerohantunk hát – mert mégis mit tehettünk volna – meztelenül.

3

Emlékszel, amikor úgy volt, hogy „már
mindenen túl és mégis mintha mindenben innen”,
a kutyás sztori, mikor végre
a napsütötte sávra értünk
– közben persze zuhogott –,
és kifeküdtünk, mikor elállt
– mintha a partra a strandon –,
itt vagyunk, látod, azóta kifekve,
és fordulunk egyet, ha néha
eszünkbe jut, hogy talán kevés
a szerelemhez a szárítkozás.